

Gemma & partners

Petra Kruijt

Romantisch, charmant en vol humor

GEMMA & PARTNERS

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

IRIS BOTER
Reünie in Rome

MARIËLLE BOVENKAMP
Holiday blues
Dubbel verliefd

MARIJKE VAN DEN ELSEN
Leuk voor één nacht

MIA LAND
Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK
Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS
Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

ANITA VERKERK
Princess Flirt
Leve de liefde!
Lanzarote lover

RIANNE VERWOERT
Liever niet verliefd
Trouw(en)
Match?!

Petra Kruijt

*GEMMA
& PARTNERS*

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 501 5
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Kerry Norgard, Arcangel Images, [Image]store
Auteursfoto: Wies Peters
© 2009 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

‘Gemma Stiphout!’ lalt Patty met heel in de verte een strenge ondertoon. Ik weet dat ze mij toespreekt en ik hoor wat ze zegt, maar daar blijft het bij. Ik ben veel te druk bezig om haar woorden in me op te nemen.

‘Luister jij eens héél goed naar mij,’ zegt ze en manoeuvreert haar wenkbrauwen in een soort frons die aan moet geven dat ze boos en teleurgesteld tegelijk is.

‘Vooruit dan,’ mompel ik in een grote gaap. ‘Eventjes. En laat het belangrijk zijn, want op deze manier krijg ik mijn klus nooit af.’

‘Des te beter. Want die zogenaamde klus waar je nu mee bezig bent, is waanzin. Totaal geschift. Denk je nou echt dat het je zo gaat lukken?’

‘Waarom niet?’ Ik sla geen acht op haar ongegronde zorgen en krabbel naarstig verder. Op het treintafeltje tussen ons in ligt een berg gratis kranten die ik zojuist uit de pas gevulde bak op Amsterdam-Centraal heb gehaald. Met de ene hand sla ik, gebruikmakend van de iets-te-natte-vingermethode, behendig de puzzelpagina open. Met de andere schrijf ik onder de sudokupuzzels een extra prijsvraag uit. De hoofdprijs is een date met een 26-jarige vrouw. En ja, dat ben ik.

‘Stel je voor,’ mijmer ik. ‘Wie weet is dit voor mij dé manier om een man tegen te komen. Op de dansvloer zien mannen een grijze muis als ik niet staan, Pat.’ De afgelopen avond tijdens de *queensday party* was het weer raak: alle mannen kwamen als hitsige bijen op Patty af, die deze avond nog naar honing ruikt ook. Het is een geurtje van een exclusieve parfumwinkel waar ze vaste klant is, wat met haar schamele salaris een wonder mag heten.

‘En waar denk je dat dat aan ligt?’ vraagt ze.

‘Er loopt te veel concurrentie rond. Jij bijvoorbeeld.’

‘Fout! Ik, concurrentie van jóú? Jij zou mijn concurrent kunnen zijn, maar je verschuilt je altijd achter mij.’ Patty hinnikt van het lachen om deze niet-grappige, kwetsende en aller-

minst ware opmerking. Ze denkt na vier wijntjes iets minder helder dan gewoonlijk en dat verwacht ik ook niet van haar, maar het minste wat ze kan doen is mijn aangeschoten gevoelens sparen.

Mooi dat ik hierop niet ga reageren. Ik heb wel iets belangrijkers te doen!

Iets belangrijks opschrijven met drank in je systeem is niet makkelijk. Ik produceer na twee luttele glazen rumcola en misschien een biertje, alles wat ik vanavond geloof ik op heb, al de meest afzichtelijke hanenpoten van het universum. Net nu ik een serieuze poging doe om een geschikte vent te vinden. Het zit me niet mee.

Alsof het allemaal nog niet erg genoeg is, snurkt Belinda als een houtzagerij. Zij, Patty en ik komen terug van een doodvermoeiende Koninginnedag in Amsterdam en als mijn kennis van de dienstregeling ook in mijn huidige staat klopt, brengt deze trein ons terug naar Hilversum. Na de drank en shoarma wil ik voor geen goud in een auto zitten. Of het moet zijn met een voorraad kotszakjes die net zo groot is als de stapel kranten voor me. De enige die de voorkeur gaf aan een taxi was Patty, die haar collega-taxichauffeurs wilde sponsoren. Belinda en ik zijn fervente treinreizigers sinds onze studietijd. Al was het toen allemaal wel een stuk goedkoper.

‘*Anyway,*’ zegt Patty als ik net weer in mijn krantenbusiness verdiept ben, ‘het is duidelijk dat de fout bij jou ligt. Naar wat voor feest we ook gaan, ik zie jou altijd op de achtergrond rondhangen. Je bent een krampachtige verstopper, Gemma. Dát is het probleem met jou.’

‘Nonsens!’ zeg ik, iets te hard. Belinda, die als een kat opgekronkeld in slaap was gevallen op het bankje tegenover mij en Patty, kijkt geïrriteerd op. Ze wijst naar het raam waarop staat aangegeven dat we in een stiltecoupé zitten.

Ik wend me weer tot Patty en probeer fluisterend verder te gaan: ‘Jij bent te druk met flirten en dansen en weet ik veel wat je allemaal uitspookt. Ik krijg de kans niet eens om me achter jou te verschuilen. Nee hoor, het ligt echt aan de mannen.’

‘Maak dat jezelf lekker wijs. Moet je kijken naar je blouse! Tot de bovenste knoop dicht, ingepakt als een non. Ik zie zelfs geen h nt van een decolleté. Je bent een preutse trut.’

W t zegt ze? Ik trek het bovenste knoopje met een boze blik los. Patty heeft vast een punt, dat heeft ze namelijk bijna altijd en dat waardeer ik, maar ze mag het best wat vriendelijker brengen. ‘Zo tevreden?’

‘Nee, je scoort een dikke onvoldoende. Het is wel beter geprobeerd.’

‘Ik ga nog  en knoop verder,’ fluister ik en trek de tweede knoop los. Dat doe ik met een dermate harde ruk dat hij van mijn blouse af schiet en op Belinda’s billen landt. Gelukkig merkt ze het niet, want ze is op het moment uiterst licht ontvlambaar. ‘Zo,’ zeg ik stellig. ‘Dit is mijn maximum. Niet iedere toevallige en kijkgrage voorbijganger hoeft een eerste-rangs zicht op mijn tieten te hebben.’

‘Kap dan ook met je gezeik over een tekort aan aandacht,’ zegt Patty.

‘Waarom moeten mannen dan zo geobsedeerd zijn door naakt? Daar kan ik me nou zo kwaad om maken, h . Het enige waar ze naar op zoek zijn, is naakt. Naakt, naakt en nog eens naakt. Ik word er misselijk van. Om te kotsen is het! Walgelijk!’

Op de bank tegenover ons stommelt Belinda onhandig overeind uit de kattenpositie. Ze raakt in de knoop met haar benen en om zich uit haar benarde positie te bevrijden laat ze zich op de treinvloer vallen. Dan gaat ze staan op instabiele dronkenmansbenen. Met haar hand voor haar mond rent ze in de richting van de wc.

Ik laat haar gaan, want momenteel heb ik urgenter zaken aan mijn hoofd. Bovendien redt Belinda zich wel alleen: ze heeft kort haar en dus geen hulp nodig om het voor haar vast te houden als ze het toilet vol spuugt.

‘Waar zijn de mannen die houden van een met liefde ingepakt cadeautje?’ kom ik terug bij de orde van de nacht. ‘Ik ben verdorie een cadeautje! Ik wil zorgvuldig bewaard wor-

den tot de grote dag aanbreekt en dan met respect uitgepakt worden, niet bij de eerste de beste gelegenheid hoppa uit de kleren gaan.'

Om te bewijzen dat ik meen wat ik zeg, maak ik het bovenste knoopje van mijn blouse weer dicht. Dat er een raar gat ontstaat door het missende tweede knoopje, zal me worst wezen. Binnenkort zal ik het er wel weer aan laten naaien. 'Nee, dank je,' concludeer ik. 'Ik wacht wel op de juiste man. Hij mag me liefdevol van mijn verpakking ontdoen.'

'Nadat je hem minimaal een halfjaar hebt laten wachten. Zoveel geduld heeft niemand meer, Gemma. *Face it.*'

'Mark had zoveel geduld wél,' werp ik tegen.

'En wat heb je met Mark gedaan? Je hebt hem gedumpte, sufferd. De leuke mannen zijn schaars en jij jaagt ze erdoorheen alsof het niet op kan. Dat kan het dus wel. Het duurt niet lang meer voor je ze allemaal hebt versleten. En dan zit je daar met je dichtgeknoopte blouse, helemaal alleen voor de televisie. Dat is jouw toekomst.'

'Wat een onzin. Ik heb pas drie leuke mannen gehad! Nou ja, leuk...'

'Meer dan ik dacht dat er bestonden.'

'Ben jij niet degene die altijd rondbazuint dat er meer dan genoeg vissen in de zee zijn?' vraag ik. 'Die mannen verslijt alsof het shirtjes van vijf euro zijn?' Ik ben de kluts kwijt en richt me opnieuw op de stapel kranten die ik moet afwerken voor de trein in Hilversum is.

Patty heeft om de haverklap een nieuwe scharrel en dumpst deze mannen dat het een lieve lust is. Soms na één nacht, soms al na een paar uur. En ik mag Mark de bons niet geven omdat hij een jaar naar het buitenland gaat, zogenaamd voor een onderzoeksproject, met de verwachting dat ik thuis op hem wacht? Vergeet het! Ik neem geen genoegen met een relatie waarin ik een uur per week telefonisch contact heb en mijn partner zich de rest van de tijd vergaapt aan Braziliaanse schoonheden.

Patty zucht. ‘Genoeg vissen in de zee om even van te snoepen, niet om een leven lang mee samen te zijn. Die soort is op sterven na dood. Het is een kwestie van zeer weinig tijd voor Greenpeace zich ermee gaat bemoeien. Doe alsjeblieft niet zo naïef.’

‘Ik doe niet naïef, jij doet pessimistisch. Op ieder potje past een dekseltje en zo is dat.’

‘Nou, ik heb mijn dekseltje nog niet gevonden. En ik kan toch wel zeggen dat ik er een heel stel heb geprobeerd.’

‘Dit is dus exact de denkfout die wij altijd maken. Je moet niet zoeken,’ zeg ik en probeer uit alle macht een alwetend grimas op mijn gezicht te toveren. ‘Je moet jezelf laten vinden. Dat is de truc. Zoekt niet en gij zult gevonden worden. Daarom schrijf ik deze wedstrijd uit. Ik ben óók een zeldzame vis! De man die mij aan de haak slaat, mag zich gelukkig prijzen.’

‘Jij bent niet zeldzaam,’ lacht Patty, ‘je bent de enige in je soort. Ze moeten je snel op de lijst met uitstervende rassen plaatsnemen. Weet je wat, ik bel het WNF vast.’

‘Niet nodig. Mijn soort is allang onsterfelijk. Sneeuwwitje is namelijk precies zoals ik.’

‘Dat zie je verkeerd, lieve Gemma. Behalve jullie uiterlijk, en ik moet toegeven dat jullie sprekend op elkaar lijken, hebben jullie niets gemeen. Weet je nog wat Sneeuwwitje deed toen ze haar prins op het witte paard had gevonden? Ze leefde nog lang en gelukkig met hem. Sneeuwwitje peinsde er niet over hem een jaar in zijn eentje naar Brazilië te laten vertrekken.’

‘Lekker makkelijk,’ zeg ik. ‘Sneeuwwitje is een sprookje. Dat móét goed aflopen.’

‘Oké, daar heb je een punt. Maar als het een sprookje is, bestaat prinses Sneeuwwitje dan wel?’

‘Nee,’ zeg ik en ik hoor de verwondering in de weerklank van mijn eigen stem. ‘Ik ben uniek!’

‘Waarvan akte.’

Belinda komt terug de coupé in als de trein voorbij station Naarden-Bussum dendert. Ze ziet er stukken beter uit, opgelucht, maar de weëige geur die om haar heen hangt doet ernstig afbreuk aan dat plaatje.

‘Gaat het?’ vraagt Patty.

‘Ja, ik ben in orde. Het toilet is alleen in een iets minder goede staat. Ik was te laat om in de pot te mikken, dus alles zit eronder. Er zitten stukjes vlees op de spiegel en er liggen brokken pitabrood op de vloer,’ zegt ze met een vies gezicht. ‘Ik kon er niets aan doen.’

‘O shit, o gatver, o néé, wat ranzig!’ Patty duwt me opzij, knijpt haar lippen samen en rent naar hetzelfde treintoilet om Belinda’s werk dunnetjes over te doen. Als ik lief was, zou ik haar lange blonde lokken vasthouden. In plaats daarvan luister ik uit alle macht niet naar wat zich daar afspeelt. Voor je het weet hang ik zelf ook boven het toilet. Ik concentreer me op de kranten. Nog vijf stuks te gaan en dan kan ik ze over de stoelen verspreiden.

Belinda, altijd even rationeel en evenwichtig in noodgevallen, denkt hardop na. Of misschien praat ze wel tegen mij, het doet er ook weinig toe. ‘Ik kan het toilet natuurlijk niet zo achterlaten. Straks komen de eerste forenzen die naar de wc moeten en nietsvermoedend de deur opentrekken om een ravage van shoarma en maagzuur aan te treffen die zijn weerga niet kent. Wat ga ik daaraan doen? Tijd om het schoon te maken heb ik niet en zelfs al had ik tijd, dan nog had ik geen schoonmaakmiddelen. Ik moet iets doen om ze te waarschuwen. Maar wat?’

Ik zie haar rommelen in haar oversized tas, het puntje van haar tong uitgestoken. Ze heeft mazzel dat de megatassen een tijd geleden in de mode waren en ze alle keus had uit de vele kekke modellen – voor een spotprijs, ook nog eens. Belinda en haar enorme tas zijn een tikje Mary Poppins: ze haalt er werkelijk alles uit wat niemand anders de moeite waard vindt om de hele dag mee te zeulen.

Trots vist ze een rolletje leukoplast, een onhandige zwie-

berpen met allemaal roze veertjes aan het uiteinde en een blokje post-its uit de tas. Op het bovenste geeltje begint ze te schrijven in haar typische meisjeshandschrift, bol en altijd leesbaar zoals het lettertype Comic Sans, waarop ik jaloers ben sinds de dag dat ik in de brugklas voor het eerst naast haar zat.

Door de schuifdeur komt Patty terug onze coupé in. ‘We lijken net een stel mannen, Belinda,’ verzucht ze. ‘We kunnen voor geen meter mikken.’

Samen plakken ze de deur van het treintoilet af met leukoplast zodat hij niet per ongeluk opengetrokken kan worden en plakken een post-it op de deur met een verklaring voor de dichtgeplakte wc.

Ik spreek intussen de krantenbezorger in mezelf aan, iets wat makkelijk lukt omdat ik tienerjaren vol ervaring heb op dat vakgebied. Destijds was het alleen een stuk minder leuk dan nu. Vol goede moed leg ik op elke stoel één krantje en ik heb het aantal bijna juist gegokt, want voor de hele coupé kom ik er slechts drie tekort. Hier krijg ik gegarandeerd reacties op.

Ik trek de schuifdeur naar het balkon met een ferme zwaai open terwijl de trein afremt voor de stop op onze thuishaven: station Hilversum, eindpunt van een reis die nog nooit zo enerverend is geweest. De Transsiberië-Expres is er niets bij, bedenk ik en ginnegap om mijn eigen grapje.

‘Waar lach je om?’ vraagt Belinda. ‘Het is heus niet grappig, hoor. Ik stink een uur in de wind. Patty, vind je het goed als ik met jou mee naar huis ga? Ik moet er niet aan denken dat Gijs me zo ziet. Of ruikt, erger nog. Alsjeblieft?’

‘Natuurlijk mag je dat. Maak je geen zorgen, mijn huis is jouw huis. Je weet dat je bij mij altijd welkom bent.’

‘Behalve als je mannelijk bezoek hebt,’ merk ik alert op.

‘Behalve als ik een man over de vloer heb, inderdaad,’ geeft Patty toe. ‘Daar willen jullie zelf ook helemaal niet bij zijn.’

‘Of als er een film met Johnny Depp op televisie is,’ voegt Belinda eraan toe.

‘Een breedbeeldversie van Johnny komt op hetzelfde neer als mannelijk bezoek,’ zwijmelt Patty. ‘Maar goed, vandaag zijn er voor zover ik weet geen mannen bij mij in huis en op dit tijdstip zenden ze ook geen films met Johnny Depp uit, dus je bent van harte welkom. Als je maar weet dat ik als eerste onder de douche ga en jij op de bank slaapt. Hé Gem, waar heb je trouwens al die kranten gelaten?’

Belinda opent de treindeur en stapt alvast uit. Ik wijs schouderophalend naar de lege coupé achter me om aan te geven dat mijn e-mailadres op het overgrote deel van de stoelen daar ligt, in afwachting van de leuke mannen die straks instappen. Eerst kijkt Patty me boos aan, dan haalt ze net als ik haar schouders op. Vervolgens lacht ze me breeduit toe: ‘Ik had niet gedacht dat je het echt zou doen.’

‘Zo zie je maar weer. Mensen zijn soms anders dan je denkt.’

‘Je bent precies wie ik denk dat je bent. Ik ken je al acht jaar. Je bent alleen jezelf even kwijt, en dat komt wel weer goed als je je roes hebt uitgeslapen. Kom, stap uit. Of wil je door naar Amersfoort?’

‘Getverderrie, nee. Márk woont in Amersfoort.’

Goed, woonde, maar dat komt op hetzelfde neer. Die stad haalt herinneringen naar boven die ik me niet wil herinneren.

Bij de fietsenstalling neem ik uitgebreid afscheid van Belinda en Patty. Ik zwaai ze uit tot ze zo ver de Koninginneweg op gefietst zijn dat ik niet meer kan onderscheiden of de contouren die ik zie van hen zijn of van heel andere fietsers. Dan zet ik lopend koers naar mijn eigen appartementje, ideaal gelegen boven een winkelpand in hartje centrum.

De locatie is de belangrijkste reden waarom ik er woon, want het appartement zelf is niets bijzonders. Nog een kleine reden is dat ik een hekel heb aan verhuizen. Plus het feit dat ik door de lage huur tonnen kan sparen voor mijn toekomstige eigen huis, dat ik binnen nu en vijf jaar wil aanschaffen. Reden te over, als je het zo bekijkt.

Ik loop langs de bakkerij waar ik mezelf 's morgens trakteer op een vers croissantje. De bakkers zijn voor dag en dauw begonnen en ik zou ook nu al een broodje kunnen krijgen, maar deze ochtend is anders dan anders. De geur van brood alleen al maakt me opnieuw een beetje misselijk en ik verdwijn zonder omkijken in het gangetje naar mijn eigen voordeur, die ik vlug achter me dichttrek om de geur buiten te sluiten.

Alles waaraan ik behoefte heb, is in bed liggen. Ik douche me niet, ik spuit zelfs geen deodorant onder mijn oksels hoewel dat eigenlijk best hard nodig is, ik trek alleen mijn stinkkieren uit en laat me tussen de frisse lakens rollen. Zo hoort een avondje uit te eindigen. Eventueel aangevuld met mannelijk gezelschap. Maar hé, ik ben niet kieskeurig. Dit is goed genoeg.

*

Au, au, au!

De inhoud van mijn hoofd drukt keihard tegen de binnenkant van mijn schedel. Het voelt alsof mijn grijze massa de bottenbarrière wil doorbreken om zonder mij op de loop te gaan, zo hard duwt hij. Lukte het maar, dan zou samen met mijn herseninhoud tenminste ook de knallende koppijn verdwijnen.

In mijn verduisterde slaapkamer zijn de lichtgevende rode cijfers van de wekkerradio een pijnlijk baken. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om rustig te bekijken hoe laat het is. Vijf uur, zie ik, bijna etenstijd. Eten is van alle dingen die ik kan bedenken wel het laatste waar ik zin in heb.

Traag schuifelend baan ik me een weg naar de keuken, waar ik een smoezelig glas vol tap met water en de medicijnenkeukenla opentrek op zoek naar paracetamol. Tussen al de stripjes pijnstillers en andere medicijnen die allemaal hun doosje kwijt zijn zoek ik naar een strip waarop in kleine letters staat 'paracetamol 500 mg'. Ergens moet die te vinden

zijn, ik heb altijd paracetamol in voorraad. En ibuprofen voor wanneer de paracetamol niet werkt. Een slimme meid heeft pijnstillers paraat.

Hebbes. Ik druk de drie overgebleven tabletten uit de strip en sla ze in een snelle teug achterover met alle water in het glas, zodat ik er niets van proef. Alsnog smaakt het uitermate ranzig. Heeft waarschijnlijk ook te maken met het kleine restje chocolademelk dat blijkbaar nog in dit glas zat; geen ideale combinatie met water en bittere pillen.

Een halfuurtje inwerktijd, voor pampus liggend op de bank, heb ik hiermee meer dan verdiend. Ik kwak mezelf languit neer op de zachte bank. Het behang danst voor mijn ogen wanneer ik opnieuw in slaap val.

Voorzichtig sta ik weer op. Steunend op de armleuning test ik of mijn benen het aankunnen en warempel, ze dragen me wonderwel. In een bijna rechte lijn loop ik naar het raam. De zonnestralen zijn verkwikkend warm op mijn gezicht. Ik houd van de lente, van de belofte dat er een zwoele zomer aankomt en van het feit dat iedere dag weer ietsje langer duurt dan de vorige. Het geeft me het gevoel van eindeloos veel tijd en vooral vrijheid. Helaas heb ik van beide nooit genoeg.

Ik trek het restje kleding uit dat ik nog aanheb. De uitgaansgeur in mijn blouse brengt de herinnering aan gisteravond levendig naar boven. Het is een tijd geleden dat ik in Amsterdam uitging en ik was haast vergeten hoe leuk ik het er vind. Sinds Patty als barkeeper bij de Intro werkte, de tent die Hilversum volledig op de kaart heeft gezet bij het uitgaanspubliek dat voorheen niet verder keek dan de hoofdstad, kwamen we nergens anders meer. Op alle uitgaansavonden moest Patty namelijk sowieso in de Intro zijn. Om dan zonder haar naar Amsterdam te gaan, konden Belinda en ik natuurlijk niet maken.

Zoals bij al haar andere baantjes hield Patty het werk met moeite zeven maanden vol. Een maand geleden nam ze ontslag en nu gaan we weer geregeld naar andere clubs, waar we

dankzij Patty probleemloos binnenkomen. Zij weet tot in detail te vertellen wat op modegebied wel en niet is toegestaan in het uitgaansleven. Die voorschriften verschillen per club en veranderen ieder seizoen, maar Patty maakt er een studie van. Het is zeer belangrijke informatie om langs de uitsmijters van strenge clubs te komen – eigenlijk alle clubs dus. Behalve natuurlijk bij de Intro, waar we intussen vriendinnen van het huis zijn en zelfs worden binnengelaten in de mode van 1996.

Gisteren was het ondanks alles weer spannend of we binnen zouden komen. We hadden geen kaartjes voor een uitverkocht feest en Patty was, in tegenstelling tot een hysterische Belinda en paniekerige ik, verbazingwekkend rustig. Ik moet toegeven dat het resultaat van haar make-upkunsten verbluffend was. Na een uur in de schmink kende ik mezelf amper terug. De slaperige vrouw die ik nu, *the day after*, in de badkamerspiegel zie en met opzet niet langer aankijk dan twee korte seconden omdat ik anders flauwval van de schrik, staat in schril contrast tot de vamp die ik gisteravond was. Ik was een creatie van Patty Winter op haar best.

Zelf ben ik zo gênant slecht in het onderscheiden van mode-trends en modemissers, dat Patty me aan de bar van de Intro een keer samen met een wodka-jus een bierviltje aanreikte waarop ze instructies had gekrabbeld over mijn outfit die avond. Het truitje dat ik droeg was blijkbaar een gedrocht dat in de jaren zestig al uit de mode was (vreemd aangezien ik het na de millenniumwisseling gekocht heb) en ik moest linea recta naar de toiletten om het uit te trekken. Resultaat was dat ik de hele avond in het saaie witte hemdje rondliep dat ik altijd onder mijn kleding draag.

Ik snap nog steeds niet wat er mis is met het truitje dat ik uit moest trekken. Ik draag het graag als ik weet dat ik Patty niet ga tegenkomen, naar de verjaardag van mijn oma bijvoorbeeld. Toch neem ik het Patty niet kwalijk dat ze me erop wees. Zij kan alles tegen me zeggen zonder dat ik me ooit echt beledigd voel.

Het komt door haar uitstraling, dat weet ik zeker. Zij komt

overal mee weg en je kunt haar niets kwalijk nemen. Patty oefent op de meeste mensen, zo niet op iedereen, een onweersaanbare aantrekkingskracht uit. Ook gisteravond weer was ze direct het middelpunt van de belangstelling. Belinda en ik hingen samen aan de bar en hebben ontzettend veel gelachen, maar Patty was de hele avond niet van de dansvloer af te slaan. En de mannen niet van haar.

Ik draai de douche open en zet mijn doucheradio aan. Het is een van de weinige cadeaus van Mark waar ik geen afscheid van kan nemen. De vrolijke doucheradio in de vorm van een pinguïn met een roodwitte zwemband om zijn middel en een snorkel op zijn hoofd werkt met zijn koddige kneuterigheid tegen elk ochtendhumeur. Ook mijn kater verhelpt hij, in combinatie met de paracetamol en warme douchestralen, heel aardig.

Zonder smaak eet ik toch maar een droge beschuit om mijn knorrende maag koest te krijgen. Ik knip uit gewoonte de televisie aan. Sinds de komst van mijn spelcomputer ben ik een ware gamejunk geworden. Toen mijn computer crashte en het oude bakbeest niet meer gered kon worden door reparatie, had ik geen behoefte aan weer een gewone computer. Dus kocht ik een Wii. Het apparaat is een regelrechte hit op vriendinnenavonden. Patty beweert dat de inspanning goed is voor de lijn en ik geloof dat ze daar gelijk in heeft, want ik ga steeds minder vaak naar de sportschool. Hoewel, ik weet niet zeker of dat helemaal toe te schrijven valt aan de komst van mijn spelcomputer.

Twee weken later moest ik trouwens alsnog een gewone computer aanschaffen. Ik had me enigszins verkeken op de dingen die ik met mijn reguliere computer deed toen het ding er nog stond. Het bleek dat ik elke dag thuis mijn e-mail wilde checken en toch wel heel geregeld receptensites bezocht om uit te zoeken wat ik kon klaarmaken met alleen een voorraad blikjes, zakjes en potjes in de meest onmogelijke combinaties die ik altijd weer weet aan te schaffen.

Nu heb ik een hippe witte laptop die ik te pas en te onpas meezeul. Het ziet er vooral leuk uit als ik dat ding in een eet-café openklap. Ook al ga ik zitten patiënten, die laptop maakt het ineens totaal geaccepteerd dat ik alleen uit eten ga. Geniaal.

Ik zit net lekker in een potje tennis als de telefoon me bruut stoort. Vlug druk ik op pauze en ga op zoek naar mijn mobieltje. Ik zoek op het kastje bij de deur (geen succes) en op mijn bureau (ook niets) voor ik hoor dat het geluid uit mijn uitgaanstasje komt. Net op tijd weet ik op te nemen.

‘Ben je er weer bovenop?’ Het is Patty, opgewekt als altijd.

‘Jawel,’ zeg ik. ‘Ik heb een restje hoofdpijn, maar niet meer zo erg als toen ik wakker werd. Met jou ook alles in orde?’ Ik kan me niet voor de geest halen hoe Patty er gisteren aan toe was, voor hetzelfde geld heeft ze een helse kater en telefoneert ze snel tussen de toiletbezoekjes door.

‘Prima. Belinda is naar huis. Zij heeft voor vertrek met moeite een in ieniemienie partjes gesneden appel zonder schil gegeten met een scheutje yoghurt waarvan ze alweer haast moest kotsen. Verder is het oké. Gijs zorgt wel voor haar, ik heb hem van tevoren gebeld en hem op het hart gedrukt haar geen eten te geven. Ik vroeg me vooral af of jij veilig thuis was gekomen met je dronken hoofd. Maar zo te horen is dat gelukt.’

‘Ja.’

‘Mooi. Daar bel ik ook eigenlijk niet voor,’ gaat ze verder. ‘Nu ik Belinda de deur uit heb gewerkt, heb ik een behoorlijke trek gekregen. Zal ik naar je toe komen met een pizza?’

‘Alsjeblieft, doe dat!’ Mijn maag knort van geluk. ‘Ik heb helemaal niets lekkers in huis en ik ben alweer drie uur wakker, véél te lang om te teren op alleen een droge beschuit. Neem je ook een bak ijs mee?’

‘Komt voor elkaar. Zie je straks.’

‘Doeg,’ zeg ik nog, maar Patty heeft opgehangen en zit waarschijnlijk al op de fiets. Over een pizza laat zij geen gras groeien.

Ik gooi mijn vieze kleding, die nog op de vloer voor mijn slaapkamerdeur ligt en me pas opvalt nu ik weet dat ik bezoek krijg, in de wasmand. De op z'n zachtst gezegd onwelriekende vaat die op het aanrecht staat boen ik zo uitgebreid als ik kan met de haast die erachter zit. Een kwestie van prioriteiten stellen: rijstresten op het deksel van een pan kunnen ermee door, lippenstiftresten op een longdrinkglas niet. Patty is, in tegenstelling tot wat je op het eerste gezicht van haar zou verwachten, zeer punctueel, ordelijk en goedgemanierd. Haar sloeberopvoeding heeft van haar een net type gemaakt, mijn nette opvoeding heeft van mij een sloeber gemaakt. De wereld is een vat vol tegenstellingen.

Voor een 'met beide benen op de grond'-type heeft Patty in mijn ogen wel ietwat onrealistische wensen. Ze wil de ideale baan hebben maar heeft niet de toewijding om er echt voor te leren, waardoor ze telkens iets nieuws verzint dat ze kan worden zonder noemenswaardige inspanning. Toen ze stopte als barkeeper werd ze taxichauffeur, want ze bedacht dat autorijden een van de dingen is die ze leuk vindt en waar ze aanleg voor heeft.

'Ik heb mijn rijbewijs na vijftwintig lessen gehaald,' zei ze, 'dus mensen rondrijden wordt een eitje. Ik ga meteen informeren.'

Zo gezegd, zo gedaan en ze kon na een paar bijspijkerlessen en een volgens haar oersimpel examen als taxichauffeur aan de slag. De hamvraag is elke keer als Patty aan een nieuw baantje begint hoelang ze het zal volhouden. Met Belinda heb ik er een weddenschap op lopen (inzet: een driegangendiner bij ons lievelingsrestaurant). Zij denkt dat het tot medio oktober zal duren, ik zie het de zomervakantie niet overleven met alle irritante toeristen die in die periode het land overspoelen.

Ook wil Patty de ideale man hebben. (Wie niet?) Ze ontbeert helaas de neus voor ideale mannen en opnieuw de toewijding om op zoek te gaan naar die geschikte kerel. Als de ideale man voor haar neus stond, zou ze hem nog niet herkennen, zegt Belinda vaak. Ik heb mijn lieve fietsenmaker

Frans al meerdere keren voorgedragen als potentieel huwelijksmateriaal voor de veeleisende Patty, die hem vooralsnog elke keer heeft afgewimpeld omdat ze hem te laagopgeleid vindt.

Als het op scharrels aankomt, is ze plotseling allesbehalve veeleisend. Patty staat bekend als makkelijk in bed te krijgen, een popje om een nacht mee naar huis te nemen en in je telefoonboek op te slaan voor als de nood aan de jongeheer is. Zo denken tenminste degenen erover die haar nauwelijks kennen – de afgewezen mannen weten wel beter.

Een hard gebonk komt van onder aan de trap. Patty staat beneden en slaat met haar vuist op de deur om dit aan te geven, want mijn bel is al sinds ik hier introk defect. Het lijkt wel het huis van Samson en Gert, alleen iets minder Vlaams en iets minder vrijstaand.

Ik haal gauw een borstel door mijn haar en storm naar beneden. Het water loopt me in de mond bij de gedachte aan wie en wat er voor mijn deur staat. Onderweg struikel ik zowat over de stapel oud papier die ik drie weken geleden op de trap heb gelegd met de intentie hem in de papierbak te gooien. Ik laat hem iedere keer liggen in verband met haast, volle handen of gewoon geen zin, en vandaag is geen uitzondering.

‘Hey, *pizza girl!*’ zeg ik als ik de deur openzwiep.

‘Eens even zien. Eén gigantische pizza met vier soorten kaas en knoflookbrood *on the side*, dat wordt dan... Een riante zitplaats in jouw luierstoel en een enorm glas cola om dit godemaal mee weg te spoelen,’ zegt Patty, die een perfecte imitatie van haar Rotterdamse halfbroer Johnny levert.

‘Komt voor elkaar.’ Ik gebaar Patty achter me aan naar boven. ‘Kijk uit voor het papier op de vijfde trede,’ waarschuw ik nog, al weet ik dat het onderhand de honderdste keer is dat ik het zeg sinds die stapel er ligt.

De fles cola staat klaar op mijn salontafel, twee halveliterglazen staan er afwachtend naast. Ik heb ze uit voorzorg apart gehouden na de afwas omdat grote glazen cola en pizza’s een

onafscheidelijke combinatie zijn. Zoals de sleutel en het slot, de gids en de grot, het deksel en de pot, samen sterk en nooit kapot. Dat werk.

De rijkelijk belegde punten die Patty als vaste klant van de pizzeria standaard krijgt, smaken voortreffelijk. De nuchtere Belinda zou het onsmakelijk vinden. Dat zou ze althans zeggen, want ik geloof echt niet dat ze nooit zin krijgt in ontzettend veel eten zonder erbij na te denken. Maar ja, die arme Belinda is op een eeuwig dieet en op dieet is ongeremd eten ten strengste verboden. Zelfs toegeven dat je er zin in hebt gaat al te ver. Denken dat je er zin in hebt, officieel natuurlijk even verboden als je verlangen uitspreken, kan de dieetmaffia niet controleren. Belinda denkt vast vaak aan eten.

Ik neem de laatste hap van de laatste punt en Patty sluipt naar mijn keukentje. Als ze terugkomt, houdt ze een hand achter haar rug. Met de andere zet ze twee kommetjes op tafel. ‘Het is zover,’ glundert ze. ‘Het toetje der toetjes, het ijs waarop we allemaal hebben gewacht, de romigheid en karamel waarnaar we hebben gesmacht.’ Ze haalt de bak ijs achter haar rug vandaan die ik herken als Caramel Chew Chew, mijn favoriete smaak.

Tien tellen later zitten we allebei met de halve bak ijs in een kommetje naar onze in een schoenendoos wonende vriendinnen van *Sex and the City* te kijken.

‘Ik heb een dilemma voor je,’ kondigt Patty aan nadat ze een hap heeft laten wegsmelten. Ze is gek op dilemma’s en verzint ze aan de lopende band in allerlei situaties. Als er een in haar opkomt, wil ze hem direct aan mij of wie dan ook voorleggen. De antwoorden geven volgens haar inzicht in de diepere beweegredenen van mensen. Soms doet Patty een tikje zweverig, maar ik laat me daar niet door beïnvloeden.

‘Zou je liever je hele leven lang zoveel ijs eten als je wilt en dertig kilo aankomen, of mooi slank blijven en nooit meer ijs mogen eten?’

‘Zoveel ijs eten als ik wil en dertig kilo aankomen,’ zeg ik. ‘Simpel. En jij?’

‘Ik ook. Maar ik betwijfel of die knappe nieuwe pizzabakker me dan ook had aangekeken alsof hij de hele bak ijs sensueel met me leeg wilde lepelen én daarna de calorieën eraf vrijen. Dus ik zou wel van tevoren een man aan de haak moeten slaan die me trouw is onder alle omstandigheden. Door dik en dun, zeg maar.’

‘Je bedoelt zoals Belinda heeft met Gijs.’

‘Exact! Ik snap niet waarom zij zich zo druk maakt om haar gewicht. Al zou ze een olifant zijn, dan nog vond Gijs haar de knapste vrouw van de wereld. Hij zou het een eer vinden om naast haar te lopen en iedereen die een opmerking maakt over haar gewicht boos aankijken.’

‘Ik weet het. Oneerlijk, hè?’

‘Welnee. Wat Belinda met Gijs heeft verdient ze, en met een beetje mazzel krijgen wij het vroeg of laat ook. We mogen de hoop niet opgeven, Gem.’

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik om me niet te laten kennen. Ik wil nú een lieve vriend, pronto! Wat heb ik nou aan vroeg of laat? Nu!

Patty knikt. ‘Zeg, even iets heel anders: staat jouw laptop aan? Dan kan ik gauw mijn e-mail checken.’

‘Nee,’ zeg ik. Ik ben vandaag nog niet toegekomen aan computeren en ik heb er ook totaal geen behoefte aan. Achter dat beeldscherm word ik altijd zo loom. ‘Ik ga straks een filmpje kijken of wat lezen in bed en dan toch weer proberen in slaap te komen. Morgen gaat de wekker wel gewoon om zeven uur.’

‘De mijne godzijdank niet. Dat is zo fijn aan het werk als taxichauffeur. Je hebt geen idee hoe relaxed het is. Ik kan ritjes doen wanneer het mij uitkomt en als het me niet uitkomt lekker lui uitslapen.’

‘Je maakt me bijna jaloers. Bekijk snel je e-mail en dan opzouten, ik word straks groen en dat is geen charmante look,’ zeg ik en pak onze borden en kommetjes om ze in de keuken bij de nieuwe vuile vaatvoorraad te zetten.

‘Oké, oké, ik ga al, hoor. Ik moet er niet aan denken dat ik

je van Sneeuwwitje zie transformeren in een mislukte prinses Fiona, dus ik ben ervandoor.' Patty pakt haar tas van de vloer en trekt haar jas en schoenen aan. 'Zien we elkaar gauw weer?'

'Waarschijnlijk wel,' zeg ik, want we zien elkaar altijd gauw weer.

Vanuit het raam zie ik haar wegrijden op haar fluorescerend roze omafiets. Op weg naar haar appartement in Kerkelanden, de afgelegen gezinswijk die wel de laatste plaats is waar je verwacht dat een excentriekeling als Patty woont. Op Patty valt geen peil te trekken.

Petra Kruijt

Gemma & partners

Als ze met haar vriendinnen na een feestje in de trein terug naar huis zit, schrijft Gemma een prijsvraag in een stapel kranten. Ze belooft de winnaar een date met... haar!

Gelukkig komt Gemma, zodra ze weer nuchter is, erachter dat niemand er serieus op heeft gereageerd. Ze vergeet het incident al snel wanneer ze een prachtige Siamese kat en zijn nog knappere baasje Boudewijn tegenkomt. Boudewijn heeft duidelijk interesse in haar, en zij in hem.

Dan krijgt Gemma alsnog een verlate reactie op haar prijsvraag. Ze stuurt de afzender een mailtje terug en zo ontstaat er een steeds boeiendere mailwisseling met een jongen die toch wel heel leuk is. En hij is vasthoudend: hij gaat helemaal voor haar, net als Boudewijn! Maar wie is nu eigenlijk de leukste?

Petra Kruijt (1987) studeerde journalistiek in Utrecht. Als freelance journalist schrijft ze voor diverse tijdschriften. Tussen de bedrijven door gebruikt ze haar creativiteit voor het schrijven van korte en langere verhalen. *Gemma & partners* is haar eerste boek.

Kruijt is als een sterrenkok: waar die verrassende ingrediënten combineert, zo tovert zij met woorden. *Gemma & partners* is echt om te smullen!

Patricia de Rijck,
boeken.blog.nl

NUR 301

ISBN 978-90-5977-501-5

9 789059 775015

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl